

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: P. J.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2022, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V projednávaném případě jsou **jádrem sporu otázky**, jestli žalovaný měl o změně výroku rozhodnutí vyrozumět žalobce, jestli jsou pochybnosti o místě přestupku, jestli dokazování proběhlo v souladu se zákonem a jestli na zákonnost napadeného rozhodnutí mělo vliv, že oprávněná úřední osoba v řízení před městským úřadem byla jen jedna a záznam o jejím určení podepsala sama.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „městský úřad“) ze dne 28. 3. 2022, č. j. X, kterým městský úřad uznal žalobce vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“), a uložil mu pokutu ve výši 1 700 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 23. 8. 2021 v 12:24 hodin řídil na silnici č. I/11 v obci Sobotín ve směru jízdy na obec Bruntál motorové vozidlo tov. zn. Peugeot Boxer, registrační značky X, a u domu č. 89 mu byla silničním rychloměrem LaserCam4 naměřena rychlost 62 km/h (po odečtu odchylky ± 3 km/h). Žalobce porušil § 18 odst. 4 ZSP a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 12 km/h.
4. Žalovaný změnil rozhodnutí magistrátu tak, že upřesnil, že k přestupku došlo na úrovni domu č. 89 a rychlost mu naměřila hlídka Policie ČR. Žalovaný ve zbylé části rozhodnutí magistrátu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
5. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaný v rozporu se zákonem změnil vymezení místa přestupku. Skutečným místem přestupku bylo místo vzdálené asi 158 m od měřicího stanoviště, které se nacházelo na úrovni domu č. 89. Žalovaný posunul místo údajného přestupku o 158 m a tím změnil předmět řízení. Žalovaný neuvedl, jestli místo přestupku posunul po směru jízdy či proti směru jízdy a tím tak spíše určil okruh s rozptylem 316 m. Žalovaný nebyl oprávněn měnit předmět řízení, pokud s tím žalobce neseznámil a neumožnil mu se ke změněné skutkové větě vyjádřit. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. j. 2 Afs 91/2009-149 a č. j. 1 As 26/2019-26. Změna místa přestupku mohla mít vliv na uvedenou obhajobu i na úsudek o spáchání přestupku. Pouhých 50 m od domu č. 89 se nachází křižovatka a jde tedy o jiný úsek komunikace, kde nebyl zjišťován rychlostní limit a další okolnosti. Pro nový závěr o místu spáchání přestupku nebyla učiněna odpovídající skutková zjištění. Nově vymezené místo neodpovídá skutečnosti. Na fotografii z rychloměru je viditelné, že vozidlo bylo změřeno při průjezdu kolem betonových pilířů, nahoře ohnutých směrem k vozovce. Na fotografii místa vzdáleného 158 m jihovýchodně je viditelné, že se vedle vozovky nachází obyčejný zahrádkářský kovový plot bez podobných pilířů. Žalobce navrhl k důkazu zaměření vzdálenosti 158 m a streetview jihovýchodně od domu č. p. 89. Pokud mínil žalovaný, že k přestupku došlo 158 m severozápadně od domu č. p. 89 v obci Sobotín, pak je vymezení místa s jistotou mylné. V pozadí snímku z rychloměru je vidět konstrukce kolem vozovky, která by mohla být betonová. Jde o souvislý betonový plot bez pilířů ohnutých směrem do vozovky a ani toto vzdálenější místo nemůže odpovídat místu, na kterém bylo vozidlo změřeno. Žalobce navrhl k důkazu zaměření detailů objektu v pozadí. Je otázkou, zda vozidlo nebylo zaměřeno mimo obec. Taková otázka však měla být zodpovězena ve správním řízení a nikoli v soudním.
6. Žalobce namítal, že správní řízení vedla úřední osoba, která nebyla k vedení řízení oprávněna. Podle § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), nemůže vést správní řízení jakýkoliv zaměstnanec správního orgánu, ale pouze úřední osoby, které jsou k tomu oprávněné podle vnitřních předpisů správního orgánu na základě generálního nebo individuálního zmocnění. Ve správním spise je záznam o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení, který podepsala Ing. M. M. a která byla současně oprávněnou úřední osobu. Záznam odkazuje na opatření Městského úřadu Šumperk č. 20/2005. Z uvedeného se podává, že úřední osoba nebyla pověřena vedoucím správního orgánu. Vnitřní předpis, na který záznam odkazuje, neexistuje. Žalobce tento vnitřní předpis vyhledával, ale nenalezl. To žalobce namítal už v odvolání. Bylo na správních orgánech, aby existenci tohoto předpisu prokázaly. Žalovaný však v rozhodnutí o odvolání pouze konstatoval, že žalobce se mohl na vnitřní předpis dotázat v rámci nahlédnutí do spisu, ke kterému se prostřednictvím svého zmocněnce dne 14. 12. 2021 dostavil, avšak tak neučinil. Znalost žalovaného z úřední činnosti, že Ing. M. M. je referentkou odboru dopravy a splňuje veškeré kvalifikační

předpoklady pro výkon oprávněné úřední osoby, na věci nic nemění. Žalovaný tato svá tvrzení neprokázal.

7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí poukázal na to, že žalobce napadl rozhodnutí trestního charakteru, ve kterém je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je obviněný postižen. To lze zaručit konkretizací údajů obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, kterých je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Tato míra podrobnosti je nezbytná pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté a rovněž pro zajištění řádného práva na obhajobu. V případě podaného odvolání rozhodnutí musí ve výroku jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil, v čem spáchaný delikt spočívá. V posuzované věci se nejednalo o takovou úpravu, která by skutkovou větu jako takovou změnila a už vůbec ne tak, aby se jednalo o jiný nebo další skutek. Popis skutku i po provedené změně, respektive doplnění, zůstal stejný. Směr jízdy vozidla na Bruntál je vymezen v oznámení přestupku a je uveden v textu rozhodnutí městského úřadu a žalovaného. K námitce žalobce, že nebylo změřeno jeho vozidlo, žalovaný poukázal na záznam o přestupku, kdy v hlavním, největším snímku je vozidlo žalobce, a to s jasně rozpoznatelnou registrační značkou vozidla. Výřez z této registrační značky je zaznamenán i v detailu na pravém dolním snímku na záznamu o přestupku. Shodná registrační značka je uvedena i v písemné části záznamu o přestupku. Zmocněnec žalobce obdržel výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 17. 3. 2022 a dotazoval se, zda do spisu byly založeny nové podklady a požadoval jejich zaslání do datové schránky. Městský úřad dne 21. 3. 2022 žalobci sdělil, o jaké podklady byl spis doplněn, ale nezaslal mu je, protože tato povinnost mu nevyplývala z žádného právního předpisu; poučil žalobce, že může nahlédnout do spisu a pořídit si kopie. Ze stejného důvodu nebyly žalobci zaslány kopie podkladů, které požadoval podle zákona o svobodném přístupu k informacím.
8. Správní řád záznam o určení oprávněné úřední osoby neformalizuje a nestanoví žádné povinné náležitosti (shodně Vedral, J.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON 2012).
9. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
10. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** ze dne 28. 3. 2022 uvedl, že k přestupku došlo u domu č. p. 89 v Sobotíně, jak bylo uvedeno v oznámení přestupku a záznamu z rychloměru.
11. **Žalobce v odvolání** uvedl námitky obdobné jako v žalobě.
12. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** změnil určení místa přestupku tak, že k přestupku nedošlo u domu č. p. 89, nýbrž ve vzdálenosti 158 m od tohoto místa. Na tomto místě měla hlídka Policie ČR měřicí i likvidační stanoviště. Tato skutečnost vyplývá ze záznamu o přestupku a z úředního záznamu příslušníka Policie ČR pprap. Š., ve kterém je popsán průběh silniční kontroly. Tvrzení žalobce, že byl zastaven a kontrolován až za obcí Sobotín, není ničím podloženo. Z podkladů ve správním spise jednoznačně vyplývá, že k silniční kontrole došlo v obci. Žalobce měl možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit přímo na místě projednávaného přestupku, avšak této možnosti nevyužil, a dokonce odmítl podepsat formulář. Žalovaný za účelem sjednání nápravy změnil výrok rozhodnutí. Nešlo o změnu v neprospěch žalobce, ale o pouhé upřesnění skutečností, které jsou mu kladeny za vinu. Nelze souhlasit s námitkou žalobce, že se betonový plot na snímku v záznamu z rychloměru

v okolí domu č. p. 89 v Sobotíně ze žádného směru jízdy nenalézá. Žalobce v odvolání otiskl fotografie z portálu mapy.cz s datem 15. 8. 2015. Jsou tedy šest let staré. Snímek na záznamu z rychloměru ukazuje stav k 23. 8. 2021. Žalobcem zmiňovaný betonový plot jednoznačně potvrzuje, že měření bylo provedeno v místě, kde se nacházela bytová zástavba, tedy v obci. Tím je vyloučena námitka žalobce, že vozidlo bylo změřeno mimo obec. Žalobce neprokázal ani své tvrzení, že zde byla nejvyšší dovolená rychlost vyšší než 50 km/h. Žalobce neunesl přenesené důkazní břemeno.

13. Žalovaný shledal jako nedůvodnou námitku neinformování žalobce ve vztahu k oprávněné úřední osobě. Po celou dobu bylo správní řízení vedeno jednou oprávněnou úřední osobou, a to Ing. M. M. Pokud žalobce namítal, že jde o vadu, neuvedl důkaz na podporu svých tvrzení. Podle žalovaného způsob pověření není třeba v řízení o přestupku dokazovat. Žalovanému je známo z úřední činnosti, že Ing. M. M. je referentkou odboru dopravy a splňuje veškeré kvalifikační předpoklady pro výkon oprávněné úřední osoby. Pokud měl žalobce zájem seznámit se s vnitřním předpisem, který upravuje pověřování k provádění úkonů ve správním řízení, mohl se na tuto skutečnost dotázat v rámci nahlédnutí do spisu, ke kterému se dostavil dne 14. 12. 2021 jeho zmocněnec, avšak ten tak neučinil.
14. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
15. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že **žalovaný měl žalobce se změnou výroku seznámit** a pokud tak neučinil, negativně zasáhl do práv žalobce a zabránil mu ve vyjádření ke změně a znemožnil mu obhajobu.
16. Soud zjistil ze správního spisu z oznámení přestupku ze dne 31. 8. 2021, že hlídka Policie ČR prováděla měření rychlosti u domu č. 89 v Sobotíně. Stejná informace vyplývá z úředního záznamu Policie ČR ze dne 31. 8. 2021. V ručně vypsáném oznámení přestupku je uvedeno: „Místo spáchání přestupku (místo měření rychlosti): Sobotín I/11 d. č. 89“. Na fotografii z rychloměru je uvedena vzdálenost 158,2 m (pozn. soudu: myšleno měřeného vozidla od rychloměru).
17. Žalovaný odůvodnil upřesnění popisu místa spáchání přestupku tak, že ke spáchání přestupku nedošlo přesně u domu č. p. 89 v Sobotíně, ale 158 m od něj, protože z podkladů rozhodnutí vyplynulo, že měření proběhlo u domu č. p. 89 v Sobotíně a že rychloměr změřil vozidlo žalobce na vzdálenost 158 m.
18. Je namístě zdůraznit, že žalovaný novým výrokem upřesnil pouze místo spáchání přestupku tak, že doplnil vzdálenost místa přestupku od domu č. p. 89 v Sobotíně. Žalovaný neshromažďoval nové podklady rozhodnutí a nebylo proto třeba, aby žalobci dal možnost, aby se s nimi seznámil a vyjádřil se k nim podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).
19. S podklady rozhodnutí, ze kterých žalovaný vycházel, se žalobce seznámil. Soud ze správního spisu ověřil, že zmocněnec žalobce Ing. M. J. obdržel kopii správního spisu dne 14. 12. 2021 při nahlédnutí do spisu.
20. Změnou výroku upřesněním místa nedošlo ke změně skutku. Městský úřad a žalovaný vedly správní řízení ve dvou stupních. Stále však šlo o jedno řízení. Odvolací orgán proto může napravit vady rozhodnutí, které vydal správní orgán v prvním stupni správního řízení. Žalobce nesprávně v žalobě namítá vadu rozhodnutí městského úřadu. Tu zhojil žalovaný změnou výroku v souladu s rozsudky NSS č. j. 7 As 72/2006-167, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. j. 9 As 37/2010-217, nebo č. j. 8 Afs 20/2013-101, č. 3319/2016 Sb. NSS.

21. Podmínkou tohoto postupu odvolacího orgánu je, aby zachoval totožnost skutku a vycházel ze stejných podkladů rozhodnutí jako správní orgán prvního stupně (č. j. 2 As 44/2004-62, č. 1378/2007 Sb. NSS).
22. Této podmínce žalovaný vyhověl. Je třeba rozlišovat „skutek“ a „popis skutku“. „*Skutek*“ je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Jedná se o určitou událost vyvolanou jednáním (konáním či opomenutím) člověka. Naproti tomu „*popis skutku*“ je jen jeho slovním vyjádřením, které zahrnuje popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit pod formální znaky přestupku uvedeným v zákoně. Popis skutku je nezbytnou náležitostí rozhodnutí a musí obsahovat skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl přestupek spáchán (srov. rozsudky NSS č. j. 4 As 7/2009-66, č. 1975/2010 Sb. NSS, nebo č. j. 8 Afs 17/2012-375, č. 2822/2013 Sb. NSS; obdobně srov. Šámal, P. a kol.: *Trestní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, komentář k § 220).
23. Správní orgán vede správní řízení právě o samotném skutku, nikoli o popisu skutku. Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, nebo usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 143/02, U 21/27 SbNU 261).
24. Povinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irelevantní. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. 3 Tz 279/2000).
25. Žalobce nezpochybňoval skutek, nenamítal záměnu s jiným skutkem v blízké časové a místní souvislosti. Žalobce odmítl podepsat ručně vypsany tiskopis oznámení přestupku a na místě a v čase silniční kontroly se k věci nevyjádřil. Stejně tak žalobce nenamítal nic k místu spáchání přestupku po celou dobu správního řízení až do podání doplnění odvolání 21. 4. 2021. O záměně skutku spor nebyl. Žalobce věděl, z jakého skutku byl obviněn a ve správním řízení se aktivně hájil. Žalobce pouze nesprávně dovozoval, že měl být seznámen se změnou formulace výroku, avšak pominul kvalitu této změny. Na vytýkaném jednání žalobce, tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti, se novým popisem skutku nic nezměnilo.
26. Žalobce vůbec v žalobě neuvedl, jak změna popisu skutku zasáhla negativně do jeho práv a proč by se nemohl hájit. Navíc pro správní trestání neplatí koncentrace řízení a žalobce může nové námitky vznést i v žalobě.

27. NSS v rozsudku č. j. 1 As 46/2016-24 aproboval v obdobné věci postup odvolacího správního orgánu, který ve výroku změnil směr jízdy (na Brno místo na Prahu) a uvážil, že i v tomto případě nešlo o změnu totožnosti skutku, ale pouze o opravu jeho popisu.
28. Soud neprovedl důkazy, které žalobce navrhoval v žalobě ke zjištění místa přestupku z výše uvedených důvodů, bylo to nadbytečné. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností již ve správním řízení. V případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti k jejich prokázání zpravidla postačují záznam z rychloměru a oznámení a úřední záznam Policie ČR. Ze záznamu z rychloměru je zjevné místo spáchání přestupku v zastavěné části obce. Obhajoba žalobce, že přestupek ve shora určeném místě nespáchal, byla nedůvěryhodná i proto, že žalobce ji vznesl až v pozdější fázi správního řízení, a ne bezprostředně po obdržení příkazu.
29. Neopodstatněná je námitka, že správní orgány nevymezily **místo spáchání přestupku** v souladu se skutečným stavem. K odvolací námitce žalobce žalovaný upřesnil místo spáchání přestupku ve změnovém výroku tak, že se nacházelo ve vzdálenosti 158 m od měřicího stanoviště na úrovni domu č. p. 89 v Sobotíně. Umístění služebního vozidla se silničním laserovým rychloměrem LaserCam4 u domu č. p. 89 prokázaly úřední záznam policistky pprap. R. Š., oznámení přestupku ze dne 23. 8. 2021 i oznámení přestupku ze dne 31. 8. 2021 a záznam z rychloměru. V úředním záznamu Policie ČR ze dne 31. 8. 2021 je uvedeno, že měření rychlosti vozidel probíhalo v Sobotíně v blízkosti domu č. p. 89, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. V oznámení přestupku ze dne 31. 8. 2021 bylo uvedeno, že rychlost vozidla žalobce rychloměrem LaserCam4 byla změřena u domu č. p. 89. V ručně vypsaném oznámením přestupku z 23. 8. 2021 je uvedeno: „místo spáchání přestupku (místo měření rychlosti): Sobotín I/11 d. č. 89“.
30. Z fotografií z rychloměru vyplývá, že vzdálenost vozidla od rychloměru byla 158,2 metru. Tím je jednoznačně určena vzdálenost vozidla od rychloměru ve chvíli změření a současně místo spáchání přestupku. Podle tohoto údaje ji opravil ve výroku rozhodnutí žalovaný.
31. Soud nemá v posuzovaném případě důvod nedůvěřovat citovaným podkladům rozhodnutí a považuje za prokázanou skutečnost (a to již ve správním řízení), že služební vozidlo policie s rychloměrem bylo umístěno v Sobotíně před domem č. p. 89. Ostatně, žalobce v průběhu správního řízení před městským úřadem žádné námitky nevznesl, ačkoli příkaz obdržel a od podání odporu byl zastoupen zmocněncem Ing. M. J. Jak prokázaly snímky z rychloměru, ke spáchání přestupku došlo ve vzdálenosti 158 m od služebního vozidla Policie ČR s rychloměrem.
32. Místo činu se ve správním trestání při překročení nejvyšší dovolené rychlosti nemusí určit na metry přesně, protože toto určení nemá vliv na vyslovení viny a totožnost skutku. Navíc zcela jistě (anebo s pravděpodobností hraničící s jistotou) řidič jede vyšší než dovolenou rychlostí delší dobu než jen přesně v určený okamžik, zejména s ohledem na míru překročení rychlosti.
33. Nedůvodná je proto námitka, že **správní orgány nezjistily skutkový stav** v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu.
34. Podle § 3 správního řádu byly správní orgány povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Tuto povinnost upřesňují § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, podle kterých „*podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro*

vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost“ a „správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“

35. V místě a době spáchání popsaného přestupku platila nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci 50 km/h. Šlo o rychlost stanovenou § 18 odst. 4 ZSP. Nešlo o místní úpravu provozu na místních komunikacích podle § 18 odst. 6 nebo 7 ZSP, podle kterých lze nejvyšší dovolenou rychlost jízdy místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zvýšit nebo snížit. O tom, že v místě spáchání přestupku platila obecná právní úprava a nebyla zde místní úprava provozu na pozemních komunikacích, nebylo mezi účastníky řízení sporu. Skutečnost, že v místě spáchání přestupku platila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, již byla v souladu s § 3 správního řádu zjištěna z oznámení přestupku, úředního záznamu Policie ČR a záznamu z rychloměru, a proto o ní nebylo pochyb již ve správním řízení.
36. Jak vyplývá z fotografií z rychloměru a z argumentace žalobce ve správním řízení a v soudním řízení správním, z okolí zástavby a poměrů v místě žalobce nemohl mít pochybnosti o tom, že se nachází v obci.
37. Žalobce vnášel do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, které však v kontextu celé věci soud nevyhodnotil jako důvodné ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce vznesením shora uvedených námitek na sebe přenesl důkazní břemeno, které však neunesl. Podstatné je to, že námitky žalobce nebyly nepřesvědčivé a to, že je vůbec věrohodně neprokázal, ani nenavrhoval takové důkazy, které by významně narušily jistotu ve stávajícím zjištění skutkového stavu nebo navodily důvodné pochybnosti (k přenesení důkazního břemene srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24).
38. Soud uzavřel, že správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS. Rozšířený senát judikoval, že správní orgán je povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Žalobce nevnesl svými námitkami do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a přenesené důkazní břemeno neunesl.
39. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že **správní řízení vedla osoba, která k jeho vedení nebyla oprávněna.**
40. Podle § 15 odst. 4 správního řádu „o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.“
41. Úřední osobou je podle § 14 odst. 1 správního řádu „každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu“. Oprávněnou úřední osobou se podle § 15 odst. 2 správního řádu rozumí „úřední osoba provádějící v řízení úkony správního orgánu, která je k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřená vedoucím správního orgánu.“

42. V posuzované věci byla záznamem ze dne 13. 9. 2021 o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení určena Ing. M. M., která tento záznam také podepsala a ve správním spise prováděla veškeré úkony ve správním řízení před městským úřadem. Tato oprávněná úřední osoba byla rovněž uvedena na příkazu ze dne 23. 9. 2021, ze kterého se žalobce dozvěděl její jméno a pozici. Tento postup shledal soud souladný se zákonem. Městský úřad tímto postupem naplnil účel § 15 odst. 2 správního řádu a žalobce případně mohl namítat podjatost oprávněné úřední osoby, což však neučinil ve správním řízení ani v žalobě.
43. Jak již vyslovil NSS v rozsudku č. j. 1 As 55/2012-32, argumentace obdobného typu se jeví jako účelová. V odkazované věci NSS posuzoval případ, kdy oprávněná úřední osoba neučinila záznam do spisu a přímo vydala příkaz, kde bylo uvedeno její jméno a její pozice „pracovnice oddělení přestupků“. Obviněný se tak dozvěděl jméno oprávněné úřední osoby. NSS tento postup shledal jako souladný se zákonem.
44. Obdobně NSS v rozsudku č. j. 2 As 285/2015-49 vyslovil, že *„pověření výkonem státní správy zpravidla vyplývá z kombinace obsahu interních předpisů upravujících vnitřní organizační strukturu, předpisů upravujících práva a povinnosti zaměstnanců (jak povahy interní, tak obecně závazné, např. ze zákoníku práce) a navazujícího zařazení zaměstnance do určitého útvaru a pozice na základě s ním uzavřené pracovní smlouvy, jeho jmenování či zvolení do funkce (rozsudek NSS č. j. 7 As 169/2014-55).“* Konkrétní rozdělení pravomocí mezi oprávněné úřední osoby záleží na organizační struktuře správního orgánu a jeho vnitřních předpisech. Ani z absence záznamu o určení oprávněné úřední osoby nelze dovozovat nicotnost či nezákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudky NSS č. j. 7 As 169/2014-55 a č. j. 1 As 55/2012-32).
45. Soud se neztotožnil v posuzované věci ani s námitkou, že v jeho věci nemohla být oprávněnou úřední osobou jen jedna osoba. Zákon takovému postupu nebrání a městský úřad tímto postupem nezasáhl nijak negativně do právní sféry žalobce. I touto otázkou se NSS již zabýval (v rozsudku č. j. 2 As 285/2015-49), a uzavřel, že tento závěr je obecně akceptován judikaturou NSS i odbornou literaturou (srov. rozsudky č. j. 5 As 43/2011-185, č. j. 9 As 121/2014-33, a POTĚŠIL, L., HEJČ, D., RIGEL, F., MAREK, D. Správní řád. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 97–98). Žalobce na rozdíl od argumentace ve věci podle rozsudku NSS č. j. 2 As 285/2015-49 svůj argument neopírá o doslovné znění § 15 odst. 4 správního řádu, a především odhlíží od účelu citovaného ustanovení, který spočívá v tom, aby si účastník řízení zjistil jméno oprávněné úřední osoby z důvodu možné podjatosti.
46. NSS v právě citovaném rozsudku podtrhl, že zákonná ustanovení nelze vykládat v jejich izolaci, ale v souladu s ostatními ustanoveními daného právního předpisu a právního řádu jako celku. Závěr č. 17 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 7. 11. 2005, dostupného z www.mvcr.cz (dále jen „závěr č. 17“), který sice není obecně závazný, avšak vypovídá o záměru zákonodárce a působí na formování správní praxe, uvádí, že *„oprávněných úředních osob může být v řízení i více“*. Zákonodárce tedy zjevně možnost několika oprávněných úředních osob předvídal, ale současně nevyloučil možnost, že oprávněná úřední osoba je ve správním řízení jen jedna.
47. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodné. Místo spáchání přestupku bylo prokázáno bez důvodných pochybností a o totožnosti skutku nebylo sporu. Upřesněním popisu skutku žalovaný nezasáhl negativně do právní sféry žalobce. Žádné ustanovení zákona nebrání tomu, aby pro vedení správního řízení byla určena jen jedna oprávněná

úřední osoba. Právní sféru žalobce nijak negativně nezasáhla skutečnost, že v posuzované věci určení oprávněné úřední osoby vyhotovila a podepsala přímo tato určená oprávněná úřední osoba.

48. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 11. dubna 2024

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně